Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

13de aargang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i Juli 1937 Nr. 12

John. 14, 1-12.

(Radio-Præken.)

Pastor S. Wessel.

Op til den tid, da Jesus talte disse ord, hadde disciplene vandret i beskuelse av Herren; som barn hjemme kan gripe sine forældres hænder naarsomhelst. Nu, kommer en overgangs-tid for deres barnetro, de skal lære at staa paa egne ben; de skal nu faa beskue Herren som det sande Offerlam, hvor villig Han overgir sig til den forferdelige død, som Han saa ofte hadde sagt ville komme, og saa skal de faa se Ham som opstanden og faa se Ham stige op og ind i det usynlige.

Saaledes er det ogsaa med vore kristne barn, det falder dem naturlig at tro paa Gud, saalænge de daglig er under forældrenes omsorg; men naar de skal ut paa egne ben, maa de kunne slaa slaget selv. Vi ser av Lukas Evangelium, at Herren ogsaa sa det ret ut til dem ved denne leilighet: "Naar jeg sendte eder ut uten pung og skræppe og sko, fattedes I noget da? Men nu skal dem som har pung ta den med, likesaa skræppe, og den som ikke har sværd, han sælge sin kappe og kjøpe sig et." (Luk. 22, 35-36).

Disiplene fandt da frem to almindelige sværd og Jesus sa, "Det er nokk," vi vet hvad de sværd tjente til; de ga Jesus anledning til at si dem paa en uforglemmelig maate, hvad Han syntes om det slags vaaben, da han lægte det avhuggede øre og sa: "Den som griper til sværd skal omkomme ved sværd, "Og peter blev halshugget med sværd i sin tid.

Disiplene misforstod Herrens billedlige tale, paa samme maate som da Jesus advaret dem mot phariseærnes surdeig.

Men snart skulle det bli saa meget klarere for dem hvad Herren mente med pung, skræppe og sværd. Nu skulle de snart faa den Helligaands kraft til at svinge Aandens sværd, istendetfor at skjule sig i kapper, og de skulle faa bruk for de sande verdier de hadde faatt av Herren, og snart skulle de ha en skræppe fuld av rike troeserfaringer.

Hvor øser vi ikke fremdeles av deres skatkister i denne hellige bok!

I dette og de tre paafølgende kapitler læser vi da fremdeles disse varme, hjertegripende ord fra Herrens mund til opøvelse i troesstyrke, trøst og kjærlighet. Enhver konfirmant skulle læse disse kapitler som til sig selv fra Herren før de forlater hjemmet.

Disiplene beredes nu paa den omvendelseskamp som de maa gjennemgaa; de maa ned i dødsskyggens dal og se Sandheten ansikt til ansikt. De skal se skyggen av den lidelse som deres synd har forvoldt Gud, og de skal faa se Guds kjærlighet fuldkomme deres gjenfødelse til livet ved det Offerlam som Døperen i sin tid hadde henvist dem til.

Saalænge de hadde Jesus synlingen og lokalt hos sig, hadde deres tro paa Gud tildels traadt i bakgrunden; de realiserte ikke nødvendigheten av den himmelske Gud saa længe de hadde Herren i det jordiske.

Derfor gjentar Herren dette at de maa tro paa Gud, paa den usynlige Gud; og saaledes at deres tro er grundet paa Sønnens aapenbaring og forløsning. "Den som har seet mig har seet Faderen," sa Jesus, ti Han og Faderen de er ett, bare det at Han ogsaa fylder mellemmandens plads, idet Han blev menneske og saaledes tilhører os som vor Herre og Frelser. Som Paulus skriver, "Der er en Gud og en Mellemmand mennesket Jesus Kristus."

Nu skulle de begynde at be til Gud i Jesu Navn; naarsomhelst og hvorsomhelst skal de erfare at Gud baade ser og hører deres hjertesak, naar det skjer i samfund med Jesu Kristi forsoning og vilje, i Jesu Kristi Navn, som det heter.

"Ingen kommer til Faderen uten ved Ham; Han er veien, sandheten og livet."

Er du paa veien, du, som hører disse ord idag? Har du gjennemgaaet kristendoms-undervisningen? Er du kommen til Dødsskyggens dal, veien gaar gjennem den. Derhenne i dalen staar det ældgamle kors; har du været der i dit kristenliv; aa, hvor lykkelig enhver blir som faar se sit skyldsbrev naglet til det mægtige kors som bærer denne indskrift: "Det er fuldbrakt."

Veien ned i dalen er ikke kjær for det stolte *Jeg*, men den som søker Sandheten maa ta den ydmygelse, at se sin indbilte storhet dø ut ved Korsets fot. Korset viser Dig vei, det peker mot staden, det lyser dig frem av den mørkeste natt.

Veien gaar i like *linje* ret mot lysningen i øst; du kan se lysningen hele veien, aandeligt talt. Men verden har stillet op sine forsamlingssteder langsmed veien og mangen en vakker inbydelse har den sat op, og dens brede og behagelige veier gaar baade tversover og langs med stykkevis. Dette gjør vor vei trang og vanskelig paa mange vis, men Herren tillater disse paagaaenheter, saa vor troskap mot Gud skal staalsættes og bli varig.

Men for hver syvende mil eller saa er der hellige hvilesteder, som bærer samme inskription som du saa paa korset; disse har Herrens folk bygget, ta ind der, du finder mange brødre og søstre der, og saa blir ikke vandringen saa farefuld og vanskelig naar vi hjælpes ad i kirkearbeidet.

Herren elsker dig, og har beredt rum for dig derhjemme i Faderhuset, han tilkjøpte dig den ret paa Korset. Men du maa ogsaa beredes til at fylde en saadan plads i det himmelske; derfor lutres vi i den motgang som vi møter under vandringen.

Apostelen Peter skriver: "I elskede, undre eder ikke over den ild som kommer over eder til prøvelse, som om der hændte dere noget underlig; men i samme mon som I har del i hans lidelser, skal i glæde eder, forat I og i hans Herlighets aapenbarelse kan glæde eder med jubel," og "I har sorg en liten stund, forat eders prøvede tro maa findes til lov og pris og ære i Jesu Kristi aapenbarelse," og "Herren er ikke sen med løftet, saaledes som nogen akter det for senhet; men Han har langmodighet med eder, da Han ikke vil at nogen skal fortapes, men at alle skal komme til omvendelse."

Desuten sier Herren, at den, som tror paa Ham, skal ogsaa gjøre de gjerninger, som Han gjorde; og de skal gjøre større ting end disse som disiplene saa Jesus gjøre. Der er altsaa store opgaver foran os, some skal sættes over 10 gange saa meget som de var betroet her, og som skal skinne som stjerner i sin glans, og den mindste i Himlenes Rike er større enddog end profeterne var.

Saa det er let at forstaa at vi maa beredes dertil; vi vilde ikke passe som vi er. Vi er fremdeles i Pottemakerens hænder; maatte vi bare beflitte os paa at være villige, saasom Paulus skrev: "At leve er mig Kristus og at dø en vinding."

"Der er mange rum," sier Jesus, vi maa nok trænge os ind med den Helligaands magt, men ikke fordi der er mangel paa rum, men verden og vor egen syndige tilbøielighet maa overvindes.

Vi skal ikke la os avskrække, sier Jesus, Han vil komme igjen; det lyser i øst. Vi skal bli likedannede med hans himmelske legeme og væsen; vi skal se ham som Han er; og døden med sine forgjængere er ikke mere; der er heller ikke nogen slange mere; al ondskap og vranghet er forsvundet; vi skal arbeide i tilfredshet og lykke, og vort mesterskap og materiale skal være fuldkommet; og den Kjærlighet, hvormed Han elsket oss da vi var fiender, den skal finde sit velbehag i oss.

Og Aanden og Bruden sier Kom! Og den, som tørster, han komme, og den som vil, han tage Livsens vand, uforskylt. Løft eders hoveder og vit at eders forløsnings time stunder til. Idag er der en dag mindre igjen. I Jesu Kristi Navn. Amen.

Saskatoon, Sask., July 12, 1937.

To Pastors and Congregations in Saskatchewan and Manitoba.

In accordance with resolutions adopted at the District convention of the Norwegian Lutheran Church in Canada, a meeting consisting of the pastors and two delegates from each congregation belonging to our Church in Saskatchewan and Manitoba is hereby called for the purpose of organizing an Outlook College association, with a view to reopening Outlook College again at such time and in accordance with such plans as may be found feasible. This meeting is called to convene at Outlook College, on Tuesday, August 17th, 1937, beginning at 10:00 a.m.

— *J. R. Lavik.*

Den første Kjærlighet

av *O. Hallesby.*

Jeg har i de foregaaende artikler talt lit om selvprøvelsen og om at miste den første Kjærlighet. Og du har sittet og læst og tat dommen over dig. Det passet paa dig altsammen.

Din Bøn er ikke som i den første tid. Den er træg og lunken og uaandelig. Din Bibel er heller ikke hvad den engang var for dig. Din kamp mot Synden- ja du spør dig selv om den kan kaldes kamp. Din omsorg for de ufrelste er ikke saa varm. Dine taarer er borte. Dit arbeide for Herren er mekanisk og aandeløst. Du tænker med længsel og smerte paa din første Kjærlighet. Og du spør dig selv saa ofte, om der endnu er nogen rest igjen av dit liv i Gud. Min ven, du som er vant til at prøve dig selv, du som stadig frygter for selvbedraget, du som saa let indrømmer at du har forlat din første Kjærlighet, til dig har jeg et deiligt ord: Trøster, trøster mit folk, sier eders Gud! Tal venlig til Jerusalem! Frygt ikke! Du rammes ikke av dette ord om den første Kjærlighet. Du har ikke forlat den. Du har bare misforstaat den en smule. Og heller ikke var det saa farlig. For Herren vendte ogsaa det til det gode for dig. Du har ment at Gudslivet og den første Kjærlighet bestod i det stemningsfylte Gudsliv og følbarhet i den første tid efter din omvendelse. Alt var i den tid saa følelsesbetonet, baade din sorg og din glæde, din bøn og din Bibellæsning, dit enrum med Herren, og dit samfund med de troende, dit arbeide og din hvile. Og da dette rike og deilige stemningsliv begyndte og virke, trodde du at selve det nye liv begyndte at ebbe ut hos dig. Du forstod ikke at du nu oplevet det som alle sande kristne maa igjennem. Apostelen kalder det at sættes over fra melk over paa fast føde. 1te Kor. 3, 2.

Nu livet med Gud blev ikke borte, da de salige følelser svandt. Det blev ikke engang skadet eller hæmmet ved disse oplevelser, som for dig var saa haarde og meningsløse. Sæden vokser utenat den selv vet det, sier Jesus.

Dit indre liv i Gud vokste i den tid en sund og rask vækst, mens du trodde du holdt paa at dø. Fra det øieblik du blev født paany, var kjærligheten til Gud i dit hjerte. Men den var ufærdig og umoden. Det var med dig som med Barna. Den elskedes gaver var mere for dem end den elskedes person. Frelserens rike gaver av hellig stemning og salige Følelser, hadde let for at bety mer for dig end Frelseren selv. Du var paa vei til at bygge hele dit salighetshaap paa disse salige oplevelser. Det viste sig tydelig da Herren tok dem fra dig.

Og saa tok han fra dig denne følbare naade, for at du igjen skulde bli en fattig synder, som ikke fandt fred ved noget andet end ved Kristi kors og Kristi Blod, og det skal du takke ham for. —

(Indsendt ved N. F.)

Falden er en pille under den Norske kirke i Calgary.

Atter har dødsklokken ringet over den norske menighet i Calgary idet fru O. Hansen døde pludselig søndag den 6te mai av slag hos sin datter fru Christie 519 — 1st Ave. West.

Da avdøde var en av de elste, en som har været med fra begyndelsen var med aa bygget kirken og var en av di mest aktive og uegennyttige medlem baade i kvindeforening og kirkearbeidet.

Saaledes var ogsaa avdøde foreningens sekretær flere gange og var det ogsaa nu ved sin død. Det blev derfor ett veldig tomrum efter avdøde og hele det norske nabolag blev lagt i sorg ved hendes altfor tidlige bortgang.

Bare nogle dager før sin død var avdøde med paa kvindeforeningen med samme humør sang og lo som vanlig. Hun sa der at hun med glæde saa frem til vor forestaaende 17 mai fest at hun vilde bli der, men likesom himmelen er høiere end Jorden er mine tanker høierer end eders tanker sier Guds Ord. Underlig men dog saa sant det er ikke et minut av denne vor pillgrims vandring vi kan kalde vort. Livet er bare et laan ett pust i sivet.

Ett godt eftermæle om avdøde er dette at hun var av disse som heller vilde tjene andre end sig selv. Og det er mangen en nykommer, baade her i byen og utenom, som idag vil mindes hende som en stor og kjærlig mor. Altid fant dem hos hende ett hjem og hendes dører stod altid aapne saa langt hun kunde strække sig.

Og det store, ved avdøde, heri var ikke bare i at faa ære og berømmelse men trodde sterkt paa den gode gamle sætning: "At alt hvad i vilde at andre skulde gjøre mot eder det gjøre i mot dem."

En anden god side hadde ogsaa avdøde, og det var, trængte hun at si nogen visdoms ord til nogen saa la hun heller ingen skjul paa det og gikk ingen omveier men sa det til rette vedkommende.

Dette var kanskje en av hovedgrundene til at hun blev saa avholdt og ved siden av var hun et stort kjertemenneske. Og derfor blir hun dypt savnet, ikke minst, i kirken og kvindeforeningsarbeidet og i hjemmet. Mellem mor og datter hersket det allerbedste forhold og da avdøde holdt stærkt paa sin barnetro og børnelærdam og sitt modersmaal, gav hun ogsaa sin datter den store arv, som er større end mange vil tru, hun lærte norsk som hun heller ikke skjemmes av.

Her blev det fjerde bud satt i høisædethædre far og mor.

At avdøde hadde mange venner viste sig ogsaa i begravelsen. En stor skare møtte frem for at vise avdøde den sidste ære og et veld av blomster dækket avdødes kiste. Pastor A. Holm forrettet og talte vakkert ut fra ordene Hebræer brevet 4, 9—11. "Altsaa staar der en sabatshvile tilbake for gudsfolk." Likesaa læste pastoren nogle værs av sangen "Jeg er en fremmed Jeg er en pilgrim" saa sang forsamlingen Hvilken ven vi har i Jesus og Geo. Boothman sang "The Old Rugged Cross."

Avdøde fru Janna Alvilda Hansen var født i Oslo Norge og utvandret til Canada 1904 og har hele tiden siden, undtagen en tur tilbake til Norge, boet i Calgary. Jeg tror dette er en noksaa nøktern beskrivelse over en opofrende og kjerlig mor en trofast og slitets kvinde baade i aandens og haandens virke.

Nu er avdødes solrene stemme forstummet baade i kirke og kvindemøtene, og vi som staar igjen, vil bevare mindet.

Avdøde afterlater sig foruten sin datter fru James Christie og en datter Helen Jeanette, begge i Calgary, en bror og en søster i Oslo Norge.

Avdøde blev begravet fra Jaqus funeral home onsdag 19 mai og av dem som bar hende til graven var følgende: Hr. C. Foss, O. Myklemyr, O. Melby, C. Eriksen, H. Olsen og E. Davidsen. — *Simon Oyen.*

Hvad gjør arbeidet, baade Aandeligt og Fysisk, ved Gamle Hjem forskjellig fra andre Barmhjertighets Anstalter.

Naar man taler eller skriver om Barmhjertighets Anstalter, saa menes det helst Børnehjem, Rednings Hjem for Kvinder (Rescue Homes), og Sjømands Missioner eller Hjem ialfald inden Kirkens omraade. Det falder jo helt naturligt at arbeidet inden disse forskjellige anstalter ogsaa maa utføres efter disse Anstalters forskjellige behov.

For at kunde ret fremstille, baade den aandelige og fysiske forskjel, er det jo absolut nødvendig at ha en grundig kjendskap til arbeidet i alle disse Hjem, eller Institutioner, og da jeg ikke har havt anledning til at sætte mig ind i disse forskjellige forhold, vil jeg blot nævne nogle ting, som for

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor,
Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All contributions, changes of address, and money for the paper kindly send to

Rev. B. O. Lokensgaard, Manager,
711 Melrose Ave., Saskatoon, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the
RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE,
Winnipeg, Man.

Distriktets Aarsmøte. Inden dette nummer av Hyrden kommer i abonnentenes hænder har distriktets aarsmøte vært holdt og hører historien til: beslutninger fattet i de forut nævnte saker og planer lakt for distriktets fremtidige virke. Fuldstændig raport vil begynde i næste nummer.

Alle Distrikter har nu holdt sine aarsmøter. En stor del av de mest intreserte medlemmer av vort samfund deltok og fik anledning til at bli bedre kjendt med kirkens store forgrenede arbeide baade hjemme og ute i andre land. Ifølge de korte raporter i vore kirkeblade, Lutheraneren og Lutheran Harald, har arbeidet gaatt sin gjevne gang, tiltraads for haarde tider, baade med Guds Ords forkyndelse, hjemme og ydre-mission, barmhjertighetsanstaltere og skolene. Det er saaledes meget at takke Gud for.

Vækkelse. Ifra alle distrikter i kirken lyder der en stærk paamindelse om *"nødvendighet av vækkelse."* Med andre ord *"la Basunen faa klar lyd."* Ja til det maa der svares med et *kraftig Amen,* saa der dan bli mere *prakteseret det som prækes.* Der prækes nu mer end nogen gang men ak hvor lite av dets virkning kommer tilsyne i handel og vandel baade hos læg og lard. Mere broder kjærlighet og retferdighet maa komme tilsyne skal verdens hopen naaes. —*U.*

---

mig synes at gjøre arbeidet i Gamle Hjem eller Sunset Homes forskjellig.

"Tænk paa din Skaper i din ungdoms dage, førend de onde dage kommer, og aar indtræder om hvilke du skal si: de behage mig ikke." Præd. 12: 1.

I de første syv vers av dette kapitel i det gamle Testamente finder vi en grundig beskrivelse av hvad alderdommen bringer, eller fører med sig, for de fleste mennesker her paa Jorden.

I de ti første kapitler av Salamon's Ordsprog er der meget som er skrevet til de unge ved begyndelsen av livet, og senere megen lærdom, naar man naar mandomsalderen, og senere uti livet. I det nye Testamente er der meget skrevet om barn, især velsignelser og uttalelser av Frelseren selv.

Naar vi nøie overveier disse ord saa synes de at passe paa de fire livsperioder, nemlig, Barndom, Ungdom, Mandom og Alderdom. Da Guds ord viser klart at der er forskjel baade i aandelig og fysisk forstand, paa disse forskjellige livsperioder, saa falder det av sig selv at Barmhjertighets Anstalter maa ogsaa prøve at rette sig efter Guds Ord, og ordne disse anstalter saa at de ikke bærer det *kristelige Navn* forgjæves.

For dem som har erfaring i arbeidet ved Gamle Hjemmene, saa tror jeg de er enige om at de kanske er det mest vanskelige at ordne saa, at de blir tilfredstillende, ialfald for de fleste av indboerne.

For dem som har fundet fred med Gud, og søkt Herren førend de "onde dage kom", og er blevne bevaret i livsamfundet med Ham, saa kan de ogsaa, omend der er feil og skrøpeligheter, omgaaes med andre, bede for dem, og søke at gjøre Hjemmet hyggeligt; men for dem som har spildt sit liv i synd, eller blot som Kirke-Medlemmer i det utvortes, saa er det en hel anden sak. Det er især i alderdommen at disse ting som Guds ord kalder "Kjødets sans" kommer tilsyne mere klart end før i livet. Her er det, som synes for mig den vigtigste forskjel paa de aandelige omraade. Bare et eksempel fra min egen erfahring: En gammel, blind kone, som var krøpling og laa tilsegns det meste av tiden faldt ut av en stol og fik det ene ben brukket. Da smertene blev haarde bad og ropte hun til Gud om taalmodighet, og klagede sin nød for Ham. Det var saa let og velsignet at tale og læse Guds ord for hende, og jeg takker Gud for anledningen som jeg fik til at passe eller ta vare paa hende et aars tid. Hun var altid taknemmelig for alt som var gjort for hende, og bad for os alle, indtil hun gik hjem til Herren sidste høst. Hendes nærværelse bragte fred og velsignelse til Hjemmet.

Forskjelligt er det med dem som ikke har trang til at høre Guds ord, spotter og næsten ikke kan taale at overvære den daglige andagtsstund. Ofte finder vi gamle folk som har slemme vaner, som er blit en del av deres natur, og det er rent motbydeligt for dem som har levet et moralsk liv, at omgaaes med disse. Et barn eller ungt menneske kan tilrettevises og tugtes, men der skal et helt naadens under til, forat forandre eller forbedre livslange vaner.

En anden forskjel er ogsaa denne, at alderen medfører ofte aandslaphet, saa de gamle ikke er ansvarlig for hvad de gjør, og behøver stadig opsyn, og særskilt pleie. Børn og yngre folk kan om saadant hænder, sendes til andre institutioner hvor de tages vare paa, men det kan ikke gjøres med dem som er medlemmer av et hjem for sin livstid.

En gammel mand som ser ganske bra, men har mistet baade taleevnen og hukommelsen gik ut for en spadsertur og kom ikke tilbake som vanlig. Al søkning var forgjæves den kvelden, men den næste morgen fandt man ham fem mil borte fra Hjemmet. Heldigvis var veiret ikke meget koldt, saa han led ingen skade, men om dette hadde hændt om vinteren kunde det ha kostet ham livet.

Uten tvil har dem som har havt nogle aars erfaring i arbeidet ved Alderdomhjemmene fundet at der skal mere takt; taalmodigt og selv-fornegtelse til, end arbeidet i de andre forskjellige anstalter kræver.

I det fysiske saa burde Alderdomshjemmene være planlagte saa at rummene er hyggelige ikke for varme om sommeren, og varme nok om vinteren saa at de gamle hverken behøver at fryse eller sidde som indespærret i smaa hus. De enkle værelser synes at passe bedst for de gamle, da de fleste av dem ønsker at være alene, og ha det stille og roligt ialfald noget av tiden. Barn og ungdom kan lettere indrette sig efter omstændigheterne, og omgivelserne, og trives bedst i fællesskap med andre.

Det er ofte haardt at finde to eller tre gamle, undtagen ægtefolk, som kan bo fredsommeligt i samme rum, saa at ogsaa i denne henseende er der nogen forskjel mellem Alderdoms Hjemmet og andre Anstalter. For at kunde ha en fredelig og hyggelig atmosfære i alle anstalter, ikke mindst i Gamlehjemmene maa der være god tillid og forstaaelse mellem indboerne, bestyrerne og tjeneskapet, ja endog sjælesørgerne, og dette kan alene opnaaes ved at den Herre Jesus faar den rette plads i hjertene, saa at det blir Hans Kjærlighet som blir drivkraften til al tjeneste.

—*M. G. Barrie.*

Viking, Alta.

Herr. Redaktør!

Eftersom jeg har et stykke her, som er sendt mig fra hjembygden, saa fik jeg saa inderlig lyst at sende dette til "Hyrden." Vil dere være saa snil at trykke dette i bladet, det er skrevet av en av mine ungdoms-kamerater som døde for to aar siden. Presten holdt ingen anden liktale end dette brev i hendes begravelse:

Farvel mine kjære.

Nu har jeg faat bud hjemme-fra min himmelske Far, og min Frelser, at jeg skal faa komme hjem. Saa vil først faa takke dere kjære barn, fordi i altid har varet saa snil og lydig, og for den glæde jeg har fordi i søker eders frelser. Begynd nu ikke at gruble og tænke at saa og saa skulde I ha gjordt imot Mor, Dersom det skulde være noget, saa er det tilgit; men lægg al flid ind paa at følge deres Frelser, dersom de elsker Jesus av hjertet, saa gjør det dere saa inderlik ondt, naar I gjør ham imot. Læs flittig i bibelen, tak dere tid og læs et kapitel hver dag, og bed til Gud at han ved sin Aand vil oplyse ordet for dere, saa I for se ind i Guds Evige sandheter; om fristelsen til ondt og haarde prøvelser kommer over eder saa bed Jesus at han maa hjælpe dere at motstaa fristelsen. Han blev ogsaa fristet og seiret, og han vil saa gjerne hjælpe dere til at overvinde alt ondt. Søk ham i alt, undgaa synd, han tok vor synd paa sig, og gav os igjen sin retfærdighets klædning. Han har kjøpt os med sit Hellige og rene blod, som er git for os og utøst for os til en fuld syndernes forlatelse. Ti I synder daglig, selv om I ikke ser det.

Det staar skrevet at du skal gaa ind i dit lønkammer og be til din Far som ser i løndom og han vil gi dig aapenbart, ja dit lønkammer det er dit hjerte, det vil si det samme, som at du altid i dit hjerte kan gaa og tale med Gud; si ham alt, han ser nok dine tanker, men læg dem alikevel frem for ham og bekjend alt for ham, saa gir han dig sin Fred. I kan tale mere enfoldig med Gud end med mennesker. La aldrig Satan friste eder til at bli fortvilet; til alle som tror paa Jesus, har Jesus, og han vil bevare sine, selv om det ser ut til at han er langt borte, saa er han alikevel med dere. Husker I da Jesus laa bak i baaten og sov; disiplene ropte i sin nød og redsel. Læs Markus av Kap. 4, vers 37 og følgende. Vær aldrig missundelig paa nogen, fordi om Gud har git andre mer end dere; ti Gud deler paa sin egen maate og som han selv vil. Jeg var ogsaa plaget av misundelse, men jeg blev red mig sel og bad til Gud at han i Jesu navn maatte ta den fæle synd ifra mig og det gjorde han; jeg faar glæde mig med de glade og sørge med de sørgende. Vær gjæstfri og god imot dem som andre ser ned paa og plager. Se altig det bedste hos andre, og det værste hos dig selv. Vær altid hjælpsom imot dem som beder dig. Er nogen ond imot eder, saa bed Jesus at han vil gi dig av sin kjærlighet til at tilgi, og bed for dem, og gjør dem vennetjeneste naar du faar høve til det. Klag aldrig paa at du har forlite, og andre saa meget. Gud Fader er giveren, og da klager du paa ham. Læs Matt. av Kap. 20 vers 1—16 dette kan utlægges baade legemlig og aandelig. Husk paa at Gud er alles gavers giver. Har du god omtanke med de himmelske ting, saa er det ifra Gud, du syk og engstelig, fuld av sorg over din synd og ondskap, kanske nær at fortvile, husk mit barn det er ifra Gud vor Far, som ved sin Helligaand viser dig hvad du er og har selv; intet andet end synd har du i dig selv. Men han vil at du skal ihukomme den gave som han gav for dig, og alle som tror og kommer til Jesus med al sin synd, gir han fuld syndernes forlatelse, for han er saaret for vore over-tradelser, knust for vore misgjerninger, straffen laa paa ham for at vi skulde ha fred.

Bed altid om aandens oplysning over ordet. Læs din bibel og bed og tro. Spot aldrig nogen for deres feil, en anden gang kan du feile værre, og at spotte menneskene er at spotte Gud som er skaperen baade over legem og Aand og evner, for et rolig og stille liv i Gudsfrygt og nøisomhet. Søk aldrig efter at bli noget stort, ti den sig selv ophøier skal fornedres, og den sig selv fornedrer skal ophøies. Søk at lede nogen til Jesus ved gode eksempler eller formaning. Søk altid at gi Gud æren for alt.

Endnu en gang, læs din bibel og bed. Kjøp enhver Rosenius Andagtsbok, der er saa usigelig megen visdom og husk at det gamle er bedst. Jesus sier, at naar han kommer igjen, saa er det neppe om han finder troen paa jorden. Og Guds ord gjøres svagere og svagere til hver tid som gaar.

Gaa ofte til alters det er at styrke din sjæl med Jesus legeme og blod. Er det nogen som sier dig dine feil like i øinene, saa bli ikke vred, men tak Gud for det. Ti dette ogsaa er git over dig ifra Gud. Men vær snil og god imot dem du bor isammen med, saa du ikke ved et bittert og ondt sind piner og plager nogen.

Det staar i min forklaring et spørgsmaal slik: *Er en skjende-gjæst som utøser bitre ord ogsaa en morder?* Svar- ja Jesus kalder det en synd som fortjener helvetes ild.

Faar I famelie er det ifra Gud, naar I vælger en som elsker Gud over alle ting. Dette er noget, saa vigtig, at deri ogsaa maa I be Gud om at vise dere om det er en hykler eller en sand kristen I har for eder, det er mange som hykler kristen-dommen, for at naa frem til det maal de vil. Be Gud bevare dere for slike.

Lær deres barn at elske Jesus over alt andet, og vis dem at ogsaa I er hans. Jeg har altid bedt til Gud for dere, i Jesu navn og hans visdoms og aands og kjærlighets haand lægger jeg dere alle mine kjære barn og mand, og min kjære Mor og brødre med famelie, og alle venner og slæktninger og troende. Guds almagtes haand er sterk nok til at drage alle til sig, som jeg har bedt for.

Saa vil min Jesus være med mig, arme synder, som var fortapt og fordømt til den Evige død, men som er frikjøpt med Jesu uskyldige blod, som er git for mig og dig til syndernes forlatelse. Gud velsigne dere alle. Hilsen ifra Mor og hustru. Gud velsigne Far, vær alle snil imot ham. — Tissel Thoen fra Aal Hallingdal.

Bjarne Norden

(Forts. fra forrige nr.)

"Derfor, som den Helligaand sier: Idag, om I hører hans røst, da forhærd ikke eders hjerter" (Heb. 3, 7).

Du røres hver gang, du bliver slagen,
men dog aldrig gjør alvor derav.

Saaledes staar det skrevet. Og dette ord kunde man med rette anvende paa Bjarne. Det er farlig at være nær Guds rike og saa ikke gaa ind i det. "Veien til helvede er brolagt med gode beslutninger for fremtiden," har en forstandig mand sagt. Kjære læser, gjør det ikke paa den maate! Du vil komme til at angre det med bitre taarer.

Bjarne Norden skrev til Lovise Johnson at hun skulde komme til Amerika saa snart som mulig. Han gav hende adressen til en norsk familie som bodde like ved jernbanestationen, hvor hun skulde gaa av toget. Likeledes fik han ordnet det saaledes med stationsmesteren at han skulde ta sig av piken. Men Bjarne vilde gjerne være tilstede selv naar Lovise kom dersom det var mulig for ham.

Nu fik Bjarne det endnu mere travelt; ti han vilde gjerne bygge til paa sit hjem et kjøkken og et soveværelse før Lovise Johnson kom fra Norge. Likeledes kjøpte han en ny seng; og Mrs. Thorvaldson fik han til at ordne med sengeklær og gjøre soveværelset istand, saa det ikke skulde se altfor uordentlig ut hos ham naar nykommerpiken kom til hans hjem.

Inden første december var Lovise Johnson allerede i arbeide hos Bjarne Norden. Miss Johnson var en stille og faamælt kvinde. Men hun var meget dygtig til at arbeide, og hun trivedes bedst hvor der var renslighet og orden.

Derfor fik hun det meget travelt i sit nye hjem. Hun gik omkring baade høit og lavt og vasket og støvet.

Saa tillaget hun mange norske retter til jul. Og Miss Johnson fik lov til at indby Mrs. Thorvaldson for julaften. Hun krævde ogsaa at Bjarne skulde læse juleevangeliet; derefter sang hun en julesalme som lyder saaledes:

Et litet barn saa lystelig
er født for os paa jorden
utav en jomfru uten svig,
han er vor frelser vorden.
Havd' ei Guds søn sin manddom saa,
da maatte verden al forgaa;
han redning os kan raade.
Vi takke, fødest Jesus Krist,
at du et menn'ske vorden est,
vogt os fra helveds vaade!

Bjarne tænkte det hadde været noksaa store pengeutlæg, og meget kunde været spart, mente han. Men saa hadde han til gjengjæld faat ryddet og pyntet op i huset. Og en saa hyggelig julefest hadde han aldrig hat siden han kom til Amerika.

(Mere.)

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.
ORGAN OF THE NORWEGIAN LUTHERAN CHURCH OF CANADA.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in July, 1937

"We ought to give the more earnest heed to the things that were heard, lest haply we drift away from them. For if the word spoken through angels proved stedfast, and every transgression and disobedience received a just recompense of reward; how shall we escape, if we neglect so great a salvation?" — Hebrews 2: 1-3.

Rev. C. S. Lystig.

At a time when munition makers, diplomats, and politicians are working double shifts to get ready as soon as possible for the big bonfire which may mark the passing of western civilization,—even at such a time one may in obscure corners find man approaching man with the question, "Brother, are you saved?"

Saved, not simply from having to aim a machine gun at your fellowmen, or going "over the top" with fixed bayonet, or down into the depth of the sea in a contraption of always able to climb to the surface again, or sailing between clouds pierced by whistling rackets and bursting shells. Indeed, it would be worth while to be saved from such things, too, though they belong only to time; but, brother, are you saved both for time and eternity?

"How shall we escape, if we neglect so great a salvation?"

The most significant word in that little sentence is neither "escape" nor "salvation," but "neglect." How shall we escape if we neglect?

Not long ago an ex-service man told me of a horrible incident from war days. Two hundred magnificent young men, none of them less than six feet tall, were assigned the work of digging a trench. It was night; it was dark, and quiet. Though contrary to orders, the men decided that they could work much more efficiently if they removed their gas masks. There seemed to be no need for them. And so they put them on the wagons drawn by horses.

It was a mistake which they never had the chance to make over again. In the stillness of the night, death, in the form of poison gas, came creeping toward them. The horses were the first to notice the gas, and ran away with the only means of protection for the men. When the sun rose, it shone upon a long row of motionless twisted bodies with horribly contorted faces, — all that was left of two hundred magnificent young men who did not escape, but who died a terrible death because of neglect.

There is such a thing as a spiritual warfare, too, a warfare in which disobedience to orders and negligence exact even far greater penalties than those which may be squared with bullets and poison gas. It is extremely tragic to lose one's physical life just because of neglect, but who can describe the loss of losing one's soul?

And yet, nothing is easier. For all you need to do is NOTHING. Don't pay any attention either to me or to anybody else who may try to interest you in your own soul's salvation. Just shrugg your shoulders and leave things to take care of themselves. And they will!

"There are accidents in which the victims feel no pain. They are well and strong they think. But they are dying. And if you ask the surgeon by their side what makes him give this verdict, he will say it is this numbness over the frame which tells how some of the parts have already lost the very capacity for life."

Something very similar happens out there in the "No-Man's-Land" of the spiritual battlefield. When men begin to trust in themselves, and neglect to use the means of protection against the dealy poison gas of their arch-enemy Satan, they by and by lose all capacity for spiritual life.

Henry Drummond in his book, "Natural Law in the Spiritual World," asks some pertinen question: "How is the soul to escape to heaven if it has neglected for a lifetime the means of escape from the world and self? And where is the capacity for heaven to come from if it be not developed on earth? Where, indeed, is even the smallest spiritual appreciation of God and heaven to come from when so little of spirituality has ever been known or manifested here? If every Godward aspiration of the soul has been allowed to become extinct, and every inlet that was open to heaven to be choked, and every talent for religious love and trust to have been persistently neglected and ignored, where are the faculties to come from that would even find the faintest rellish in such things as God and heaven give?

My friend, there is only one avenue of escape from spiritual ruination, and that is by changing completely from an attitude of neglect to one of giving heed, giving the more earnest heed to the Gospel, the glad tidings, the good news of Jesus Christ Who is "the end of the law for righteousness to every one that believeth." (Rom. 10: 4).

And as Christ is the end of the Law, He is the end of all questions and problems which perplex your soul. "Tho' tossed about With many a conflict, many a doubt, Fightings and fears within, without," you may without a moment's hesitation go unto Him. He has the welcome, He has the Pardon. Christ will cleanse you; Christ wil relieve you; for He says, "Come unto Me. . . and I will give you rest." Amen.

Moose Jaw Circuit Meeting.

The spring meeting of the Moose Jaw Circuit was held in Salem Church, Rev. A. K. Odland's charge, June 4.—6. Rev. P. C. A. Haaland of Preeceville was with us during this convention and preached the opening sermon using as his text John 7: 37—39. Rev. J. B. Stolee, Macoun, introduced the theme, Isaiah 6. Friday afternoon and evening as well as Saturday afternoon was devoted to the discussion of this theme. Saturday forenoon was used for business, and Saturday evening the Women's Missionary Federation had its program. Miss Dora Gulbranson from Madagascar spoke at this W. M. F. program and also at our mission service Sunday afternoon. Sunday forenoon there was divine service with communion. Rev. Haaland gave the confessional address; Rev. Odland officiated at the altar and Rev. H. F. Johnson, Assiniboia, preached the sermon on the text for the day. Sunday afternoon Rev. E. E. Hoff, Moose Jaw, preached the mission sermon. The choir of Salem church assisted with a number of songs. Rev. Hoff, Mr. J. E. Marken, Mr. Lars Iverson and Mr. A. G. Peterson brought messages in song. Many were gathered for this circuit meeting from far and near; several visitors were present from a great distance. The cold winds and dust storms made the weather unpleasant, but the messages in word and song, together with the Christian fellowship caused us to experience seasons of refreshing from the presence of the Lord.

—*J. B. Stolee*, Secretry.

Watrous, Sask.

Mrs. Annie Burke, aged 75 years and 10 months, and a pioneer resident of Watrous, Sask., passed quietly to her eternal rest on Sunday morning, June 6th. She was buried June 8th, from the St. Olaf Lutheran Church, Watrous, Rev. J. T. Dahle, pastor. There were many floral gifts given in honor of the departed one, and in addition, the sum of $15.50 was given to the Book Mission, as an In Memorian gift. Rev. Olaf Guldseth, secretary of the Book Mission, is an old friend and former pastor of the deceased.

Mrs. Burke was born in Norway, 1861, and emigrated to the U.S.A. in 1871, where her folks made their home at Fosston, Minn. In 1881 she was married to Anton Burke, and they lived at Park River, N. Dak., until they moved to Canada about 1908, where the family has resided since. Mr. Burke filed on a homestead near Watrous, Sask., and lived in town, where he plied his trade as blacksmith.

Mrs. Burke had been in good health until this spring, but seemed never to be able fully to throw off the cold she caught about Easter time, and had failed quite steadily since that time. She is predeceased by all the members of her own family as well as by her husband, who died in 1916. She leaves to mourn her departure six children, three sons and three daughters, all of whom were home during her last illness; Alvin, Severin, Mrs. Skevik and Esther, of Watrous; Howard, of Young, Sask., and Ellen, of Portland, Oregon.

There were very few who had as many friends as did Mrs. Burke, and she was beloved by all who knew her. She was fully conscious until almost the very last moment and was glad she was going home to meet her Savior. Blessed be her memory.

—*J. T. Dahle.*

Y.P.L.L. Circuit Convention.

July 30 — August 1 — Camrose and Provost Cts. Edmonton Alta.

Elementary Christian Education.
Rev. B. Ostrem, Editor.
Wetaskiwin, Alta.

The Child and Prayer.

By *Rev. G. J. Ostrem*, Admiral, Sask.
(Concluded)

They must be taught to pray as they are taught to eat. Too often the child is left to starve spiritually. Parents who do all possible for the child physically, often do nothing for the soul, that lives on through Eternity. By prayer and messages from the word of God the spiritual life will unfold and develop. If the disciples of John and of Jesus needed to be taught to pray, what about us and our children? Yes, we need to pray, not only "Teach us to pray," but also "Lord, teach us to teach the children to pray." Of course, parents and teachers must first of all be praying people, otherwise what an awful judgment will be theirs in judgment. For they have hindered the child from coming to Jesus.

Gracious Saviour, gentle Shepherd
Children all are dear to thee;
Gathered with thine arms, and carried
In thy bosom may we be;
Swettly, fondly, safely tended,
From all want and danger free.

Let thy holy word instruct us;
Guide us daily by its light;
Let thy love and grace constrain us
To approve whate'r is right;
Take thine easy yoke and wear it,
Strengthened with thy heavenly might.

Taught to lisp the holy praises
Which on earth thy children sing
Both with lips and hearts unfeigned,
May we our thank-offering bring;
Then with all the saints in glory
Join to praise our Lord and King.

The child's understanding of sin, to begin with, will be meagre, but as it advances in years, and develops spiritually the child will see, not only the outward sinful acts, but the deeper sinfulness of human nature. And will thus be brought to see its need of God's grace in Jesus Christ. As he develops in prayer and faith, he sees he is a sinner in need of the cleansing blood of Christ as much as the most vulgar sinner. He will then be led from sub-conscious to conscious Christian life. He will thus experience what is called the "spiritual awakening of the God-fearing child." But here he needs help. And just here so many go lost, for there is none to help them. Sad to say so many have the experience of the eagle as told by Skovgaard Peterson:

"A friend of mine who had just returned from a trip on the ocean told me that they had a number of live eagles on board the ship. "By the way" he said, "One of the eagles drowned." An eagle drowned! That was surprising. The wings of an eagle carry across the widest ocean. Were the wings clipped? "No, but these eagles had been caged and had never learned to fly! On the trip one of them was let out on the deck. At first it walked about quietly. Then it hopped on to the railing, spread its wings and sailed out and down to the water. It could not keep the air. Soon it lay in the water and understood there was danger. Panic-stricken it fluttered its wings, but there was no strength. In vain it struggled, and it was extremely pityful to see those immense wings so absolutely powerless. The bird drowned in the waves." So many fail to use the wings of faith and prayer. And unless the child is helped to use these wings, he may some day, like the eagle, see the need, and may attempt to reach out to God, but go down —and sink.

Leaves from our Conference Album

by Hazel McLeod

At the close of a social period one evening in the American Lutheran section of the Lutheran Youth Conference, all Luther Leaguers present were asked to stand in a circle formation resembling the Luther League emblem, each person taking his neighbor's hand. For an instant lights were dimmed, and then brightly at one end of the room there gleamed the lighted outline of a cross. "Blest be the Tie that Binds," sung reverently and thankfully, seemed a perfect expression to the joy that touched every heart.

Christian fellowship and sharing of spiritual joys, with the Cross standing out clearly and brightly from it all — so might be symbolized each separate convention session of the American Lutheran Church, the Augustana Synod, the Lutheran Free Church, the United Danish, and our own Norwegian Y.P.L.L. And equally fitting would be the application to our joint sessions when we all — as one, united band of American Lutheran Conference youth — met to worship and praise God, whose grace and mercy had brought us together.

*

Perhaps it will take a long time before the scenes, the messages, the experiences of this great Conference will be arranged in a neat "memory's album" for any of us to draw from in describing to others just what it all meant to us. Every part was so uplifting, so great. We are apt to say helplessly, "Oh, if only you could have been there!"

The details of the program itself were so thoroughly set forth in the *Herald* before the Conference began that perhaps only post-reactions are pertinent now.

Luther Leaguers have spoken and written about the spiritual benefits which came to them individually as a result of the Conference. One letter reads: "I cannot go to bed tonight until I write this little note. My train just got in at 2:00 a. m., but I am so wide-awake. I have just knelt to thank our dear Father in Heaven for giving us such a Lutheran Youth Conference. My heart thrills at the very thought that I, too, may share the responsibility of bringing 'Christ Our Life' to the youth on these 'home plains' — home plains which have taken on a new color since the mountain-top experiences of these convention days."

Another Leaguer writes, "It is hard to come home to everyday living, but a Conference like this gives one so much strength for every task."

*

Our elders, too, have had much to say about the Conference. A check for one hundred dollars came for the Luther League Project the next Monday morning, from a Minneapolis attorney. Accompanying it was the simple explanation: "I was so impressed with the service at Central yesterday that I wish to aid the work of the Lutheran Youth movement."

During the Conference four boys, delegates from Illinois, happened to inquire of a man they met on the street, where they might find a good restaurant. They were taken to a nearby place, but refused to enter when they saw it was a liquor dispensary and cafe combined. "You'll have to walk eight blocks to find anything else," they were told. When they thanked him and started jauntily off, the man was so impressed that he told the story to the first Lutheran pastor he met.

Newspapermen, businessmen, cafe owners, city officials and others have made their comments. We remember the words of the president of the Minneapolis Civic and Commerce association: "No matter how much good you young people do yourselves, your going to do the city of Minneapolis more good through your presence here."

*

All of this leaves us a very great challenge. Being thankful to God for the immeasurable blessings He has given us by His grace as Lutheran youth in the past, and especially now through our recent Conference, it is for us to push on with a new zeal and a new purpose to yield ourselves fully to His service.

While we are young we have much to give — our enthusiasm, energy, talents, visionary hope and faith unquenchable. These gifts He has given us are too precious to be withheld from the greatest challenge, the greatest summons which youth can face: Kingdom service for Christ, our Life.

— *July Luther League Issue.*

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION
Mrs. S. D. BRUN, Editor — STRONGFIELD, SASK.

Saskatoon Circuit W.M.F.

The W. M. F. of the Saskatoon Circuit held their annual meeting at Spring Creek church, Glenside, Sask., Pastor Lokensgaard's charge, on June 12, 1937.

After devotion, our president Mrs. Riggle, opened the business session. She first welcomed our two new members Mrs. Thvedt of Langham and Mrs. Dahle of Watrous into our circuit. We are assured that in them we have two very efficient workers.

The secretaries and treasurer's reports were read and approved. Commettees elected: Credential Com. Mrs. Berge, Ontlook and Mrs. Simonson, Langham. Nominating Com. Mrs. H. Dalen, Valley Park, Mrs. K. Pederson, Outlook, and Mrs. H. Hendrickson, Ontlook.

The credential Committee reported twenty delegates and six visitors. The Nominating Committee submitted their candidates for election. The following officers were elected: President, Mrs. Riggle, Outlook; Vice-President, Mrs. Thvedt, Langham; Sec'y-Treasurer, Mrs. C. Hanson, Glenside; Mission Box Secretary, Mrs. Dahle, Watrous. Thank Offering Secretary, Mrs. Lokensgaard, Saskatoon; Life Membership, Miss Agnes Anderson, Langham.

Reports were heard from the Cradle Roll and In Memoriam Secretary. Mrs. Lokensgaard requested that mothers having babies enrolled in the Cradle Roll;—please send her pictures of the baby as she plans to start a Cradle Roll scrap-book. She also expressed her appreciation for the Craddle Roll certificate presented to her baby, last July, by the Circuit.

In the adsence of Mrs. Anderson, Mrs. Thvedt gave a report on the Life Membership and In Memoriam work. She urged that branch of the work be stressed more.

Mrs. Riggle gave a short inspirational talk on the different phases of W. M. F. The meeting closed by praying the Lord's prayer.

The following program was presented in the evening:

Opening Hymn "From Greenland's icy Mountains" followed by devotion by Pastor Dahle. A girls' chorous from Outlook, under the direction of Mrs. Boltan sang a number of selections. Mrs. Thvedt gave a very good paper on Peace based on John 14, 27. We want to thank Mrs. Thvedt for such a spiritual paper—it did us all good. During the course of the program Mrs. Boltan favored us with two soloes accompanied by Miss Ida Pederson at the organ and Mr. Elssworth Pederson violin obligato. Other musical selections were rendered by the girls chorous of Outlook —and a girls' trio from Spring Creek—Misses Esther Hanson, Elenor Finnestad and Selma Morken. Mrs. C. Hanson gave a reading on "The Ideal Church Member." Mrs. Brun brought a greeting from the Prince Albert Circuit W.M.F. Dr. Lavik gave a short talk of encouragement. Offering of $17.50 was lifted.

The meeting was closed by the hymn "Now thank we all our God." Pastor Berge pronounced the benediction. In leaving the session we all felt we had received a blessing this time too, and we pray that God will bless us and make us a blessing for His Name's honor and glory.

—Mrs. C. Hanson, Sec'y.

Prince Albert W.M.F.

The Woman's Missionary Federation of the Prince Albert Circuit had a short business meeting, Friday afternoon June 11th at Weldon, Sask., Pastor J. P. Tandberg's call, in connection with the circuit convention of the church. The minutes of the last meeting were read and accepted. The election of officers was as follows: President, Mrs. J. J. Langley, Birch Hills (re-elected); Vice-president, Mrs. A. M. Vinge, Fairy Glen (new); Secretary, Emma Rokke, Weldon, (re-elected); Departments Secretaries: Mission Boxes, Mrs. H. B. Torgerson, Weldon (new); Thank-Offering, Mrs. S. Swenson Hoey (new); Cradle Roll, Mrs. A. Lindgren, Weldon (new); Historian, Mrs. Annie Gronlid, Melfort (new).

At 8 o'clock Friday evening the W. M. F. had their program. Opening Hymn: "All hail the power of Jesus' name." Devotion by Pastor Langley, 1. Cor. 13. Song by Weldon Choir, "I will lift up my eyes unto the hills." Mrs. S. D. Brun, the District President, gave a very interesting paper on "Witnessing Life." She dwelt specially on the early pioners life, how they always were willing to give a helping hand, to those who were in need. Song by Weldon Choir "My Jesus as thou wilt." Talk by Pastor Vinge. He also spoke about the pioners. Song by the choir, "Drifting away." Pastor Kandal spoke on St. Luke 1, 40—47. Miss Margaret Langley gave a short talk about the L.D.R. A vocal solo by Mrs. Asals "Take my Life, and let it be.' Talk by Pastor Vinge on giving thanks to God. It was a privilege to give to the Lord. Song by the L.D.R. girls from Birch Hills "Hark, the voice of Jesus calling" and "If I have wounded any soul to-day." The offering to the W. M. F. work amounted to $9.73. The meeting was closed with the Lord's prayer and the Benediction.

—Emma Rokke, Sec'y.

Camrose Circuit L.D.R.

The first annual convention of the Camrose Circuit L.D.R. was held in Bardo church, Pastor C. Hoversten charge on Saturday June 5th.

The morning session began with song and devotion. Pastor Hoversten spoke on 1. Chron. 29, 5 using the convention theme "In His Service," as the base for his sermon.

The afternoon session opened with a short bible study on 1. Chron. 29 led by Pastor A. Tveit of Edberg. He said, we should dedicate our lives for Him and be of service.

Miss Alice Stolee district president brought greetings to the circuit L. D. R. On the afternoon program was an interesting round table discussion by the Camrose College L. D. R. led by Miss Sorhus. The discussion explained the origin, object and project of the L.D.R.

The musical items were furnished by the different local societies. A short business session followed and the following officers were elected: President, Mrs. P. Lerseth, Bawlf, Alta.; Vice-President, Tilda Holm, Edmonton; Sec.-Treasurer, Sophie Lomnes, Bawlf; Mission Boxes, Irene Rud, Tofield; Thank-Offering, Adline Lyseng, Armena; Peny-a-Meal, Sylvia Ronning, Camrose; In Memoriam and Life Membership, Mabel Osmoe, Tofield; Chorus Director, Mrs. George Hendrickson, Tofield.

Sophie Lomnes, Secretary.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE
Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Comments

The General Editor informs us that there is considerable material held over from former contributions to the Young People's Page so for that reason no new material is submitted. Then too, the first August number will be given over entirely to the complete convention report so the Young People's Page will then be omitted. May we again encourage the sending in of articles, poems, reports, or anything that you deem helpful to our page.

Are we "Convention Christians?" What is meant by that? A "Convention Christian" is one who is very enthusiastic during convention days—one who plans great things—but who after the convention suffers a very definite "slump" in interest and effort. Let us remember that our Christian Life and Testimony must be an everyday affair—not spasmodic and intermittent. The test of our faith, our testimony, our enthusiasm is in the frey Work-a-Day in our small corner. We are at heart the same elsewhere as we are in our home life.

Then, Let us Pray.

The day was long, the burden I had borne
Seemed heavier than I could longer bear;
And then it lifted—but I did not know
Someone had knelt in prayer.

Had taken me to God that very hour,
And asked the easing of the load, and He
In infinite compassion, had stooped down
And lifted the burden from me.

We cannot tell how often as we pray
For some bewildered one, hurt and distressed,
The answer comes, but many times these hearts,
Find sudden peace and rest.

—Author not known.

Companionship.

No distant Lord have I,
Loving afar to be;
Made flesh for me, He cannot rest
Until He rests in me.

Brother in joy and pain,
Bone of my bone was He.
Now—intimacy closer still—
He dwells Himself in me.

I need not journey far
This dearest friend to see,
Companionship is always mine,
He makes His home with me.

I envy not the twelve;
Nearer to me is He;
The life He once lived here on earth
He lives again in me.

Ascended now to God
My witness there to be,
His witness here am I, because
His Spirit dwells in me.

O glorious Son of God,
Incarnate Deity,
I shall forever be with Thee
Because Thou art with me.

—Mattie D. Babcock.

"If Christ is not divine
Then lay the book away
And every blessed faith resign
That has so long been yours and mine
Through many a trying day.
Forget the place of bended knee
And dream no more of worlds to be.

If Christ is not Divine
Go seal again the tomb;
Take down the Cross redemption's sign
Quench all the stars of hope that shine,
And let us turn and travel on
Across the night that knows no dawn.

Hidden Manna.

No day need overwhelm the heart with sorrow;
No labor give but weariness and tears,
No handicap need make defeat our portion;
No struggle give alone despair and fears.

For life has never been so full of sorrow,
The heart has ample cause to fill with doubt.
In everything there is a cup of manna,
And sweetness will be his who seeks it out.

— Irene L. Hansing.

What Minneapolie Says About the Lutheran Youth Conference

Youth Lauded For Fostering Church Unity

Final Lutheran Sessions Attract Large Gatherings

By Dr. Clair E. Ames
Journal Church Editor

Nearly 11,000 Lutheran young people heard leaders call their gathering here one of the most important uniting forces in the history of the Lutheran Church at closing sessions of the youth conference yesterday in the Municipal Auditorium. Many hundreds were turned away from the huge choral festival which ended five days of meetings for youth organizations of five divisions of the Lutheran Church.

Under direction of Dr. F. Melius Christiansen, director of the St. Olaf College choir, 3,100 voices assembled for the first time last week from all parts of the country, gave a concert of nine numbers.

In the consecration service following the choral program, Dr. Joshua Oden, president of the youth commission of the American Lutheran Conference, praised the conference, "the first attempt to bring the various branches together."

"The move for closer union had to come through youth," he said. "The spirit of unity has flowed constantly through this conference."

The Lutheran Youth Conference

(Editorial in the Minneapolis Star)

An impressive and inspiring spectacle unfolds in Minneapolis with the assemblage of 15,000 delegates to the Lutheran Youth Conference, opening today. Both as an illustration of church solidarity, and as a coalescing of youth groups in a common cause, the meeting is a remarkable one.

Youth alert to its responsibilities, earnest in its desire to share and assume the burdens its elders have carried, is the hope of the world today. Certainly it is the hope, and one of the main stimuli, in the work of the church, here and afield.

Without such enthusism from the ranks of the rising generation, progress would soon stop and problems crying for a solution would never be solved. The world and the world's work are carried on by virtue of the never-ending energy, brains and spirit with which the young folk come to the front "for their turn."

Of great significance is the bringing together, on this occasion, of five Lutheran youth groups for the first time. In church work as everywhere else, there is strength in union, in pooling of resources to achieve a purpose which one individual, or one group, would not be strong enough to achieve alone.

This co-operation, and the spirit behind it, bode well for the future of Lutheran activities over a wide front. There is desperate need today for spiritual unanimity, for a restoration of the immutable values of faith and life in the hearts and minds of man. Youth, tackling the job of making this a better world to live in, can accomplish more in this direction by working shoulder to shoulder than by effort which is not linked with other effort of the same kind. We wish these young delegates, and their older colleagues, luck in their combined effort, and permanent good results from their Minneapolis meeting.

The World Needs Faith

No words of mere welcome to the Lutheran Youth Conference about to convene in Minneapolis are adequate. We wish to do more than that. In addition to our sincere welcome, we wish to extend to these youthful visitors our heartfelt congratulations on the purpose of their visit. It is heartening to witness such a demonstration of faith among those who will guide our destinies in the future. The world today is crying for deep, basic faith. It can build on nothing else.

Our welcome, therefore, is also an expression of gratitude to them or what they are and what they mean, not only to this city, but to our entire country.

H. J. Miller,
President, Minneapolis Civic & Commerce Association

Outlet for Pep Need of Youth, Luthers Declare

(Associated Press Release)

Satisfying modern youth's unbounded enthusiasm and energy in the right way is a big job these days, pastoral delegates to the national Lutheran Youth Conference agreed at opening day of the five day program of synodical and joint sessions.

But young people are showing lots of character, and the churches are doing all they can to help, even though one commentator suggested "less resolutions and more action."

Here's what some of the visitors had to say:

The Rev. M. E. Ranheim, Scobey, Mont.: "As vice-president of the Rocky Mountain district, I've observed young people for quite a while. The problem is to satisfy their enthusiasm and yet build up their character. Our boys and girls are more loyal and straighforward than they ever have been."

Albin Gillberg, Donnybrook, N. D.: "Christian youth could be greatly helped by whole-hearted co-operation between all the churches, which should forget petty personal differences and work more for the cause of Christ. Home environment is important. One way we are aiding our younger boys and girls is by the Pocket Testament groups, where each member is supposed to read a chapter of the Bible each day."

Rev. M. Casper Johnshoy, Starbuck, Minn., vice-president of the Norwegian Lutheran Choral Union: "The old saloon days were heaven compared to now. In our community with two through highways the roadhouse and beer parlor offer a distinct problem for young people of the country and town alike, now that the auto eliminates distance. In the olden days a woman could blacklist her liquor loving husband with the barkeeper and prevent too much drunkenness, but nowadays women and youngsters alike hang over the bars and apparently can get away with it. What churches need in combatting the problem is less resolutions and more action."